

skridt, at vi gaa over fra Beskatning efter Farveprøver til Beskatning efter Sukkerindholdet. Heller ikke Sukkerfabrikkerne benægte jo, at dette er langt mere rationelt, og det lader sig vel ogsaa vanskeligt benægte. Det er utvivlsomt, at Regeringen her har fulgt den Vej, som er Fremtidens, og det betegnes allerklarest derved, at den store Verdens Sukkerhandel nu for Størstedelen foregaar netop efter Sukkerindholdet. Den Strid, der har rejst sig angaaende det her fremsatte Forslag, drejer sig da ikke om Princippet — det er man fra alle Sider enig om —, den drejer sig om den Maade, hvorpaa Princippet er blevet gennemført. Mod den højeste Toldklasse, de 10 Øre — det man i Korthed kan kalde Raffinadetolden —, er der ikke blevet rettet Angreb af nogen Vægt. Man erkender fra Sukkerfabrikkernes Side, at det er beklageligt at skulle af med denne større Beskyttelse, man har haft, men man finder sig deri med Resignation, og man kan efter min Mening heller ikke godt andet, thi det lader sig absolut ikke hævde, at vi her til Lands skulde have en højere Told paa raffineret Sukker end det Maksimum, Brysselerkonventionen tillader. Man erkender, at Regeringen har holdt sig saa nær som muligt til dette Maksimum, og dermed er den egentlig gaaet fri for Tiltale i den Sag, baade fra Sukkerfabrikkerne og fra det ærede Medlem, som talte her forleden Dag.

Toldbeskyttelse paa dansk Raffinaderivirksomhed have vi altid haft, og det har altid været Meningen, at vi skulde have den. I 1863 blev Beskyttelsen nedsat til omtrent det halve, og de daværende Raffinaderier klagede sig bitterligt, som toldbeskyttede Industrier altid gøre, naar man berøver dem en Del af Beskyttelsen. Den, der vil gennemgaa Datidens Forhandlinger, vil se, at der lød de dystreste Spaadomme om denne nationale Industris Undergang. Nu gik det her, som det saa overmaade ofte gaar, helt anderledes, og Grunden dertil var ikke blot den, at Toldomraadet blev indskrænket samtidig med den ny Toldlovs Ikrafttræden, idet de to Fabrikker, som de københavnske Raffinaderier særlig havde konkurreret med, Raffinaderierne i Flensborg og Itzehoe, faldt udenfor Toldomraadet, men det laa sikkert ogsaa deri — som jeg tror, alle nu ville erkende —, at den Toldbeskyttelse, som blev levnet, var fuldkommen tilstrækkelig til, at de danske Raffinaderier, som den Gang langt fra stode paa et forholds-

vis saa højt Standpunkt, som de nu gøre, meget vel kunde klare sig. Men det var altsaa med fuld Bevidsthed, at man den Gang beholdt en ret betydelig Beskyttelse for Raffinaderivirksomheden, om end man reducerede den til Halvdelen. Under denne Beskyttelse trivedes den danske Raffinaderiindustri fortræffeligt, og man har senere nedsat Beskyttelsen. I 1891 har man nedsat den med 1 Øre. Det foreslaas nu at nedsætte den med $1\frac{1}{4}$ Øre, og endda bliver der en Beskyttelse tilbage paa 2,15 Øre pr. Pund — en Beskyttelse, som jeg synes det indirekte er anerkendt af Fabrikkerne, at Raffinaderivirksomheden kan eksistere med. Det maa ogsaa erindres, at samtidig med at Beskyttelsen reduceres paa denne Maade, slippe Sukkerfabrikkerne for Told paa Raa- og Hjelpestoffer. Det er her navnlig Kultolden og Tolden paa brændte Ben, der have Betydning. Ligeledes nedsættes Tolden paa Maskiner, Olie osv. Det kan man ansætte, og det har man ansat, meget forskelligt. Jeg tror, man kommer Sandheden ret nær, naar man ansætter det til mellem $\frac{1}{5}$ og $\frac{1}{6}$ Øre pr. Pund. Det er i alt Fald en overordentlig beskedent Ansættelse. Se vi, hvad den Kommission, der afgav Betænkning i 1871, den saakaldte Sukkerkommission, i sin Tid opgjorde den daværende virkelige danske Raffinaderibeskyttelse til, blev det, naar henses til den Told, som Raffinaderierne maa bære paa Raa- og Hjelpestoffer, omtrent 2 Øre, og vi se altsaa, at det er endda en bedre Beskyttelse, man nu tænker at yde Raffinaderierne. Paa dette Punkt er der i Virkeligheden ikke stor Strid.

Striden drejer sig om Mellempositionen, den 7 Øres Position, og det er overmaade mærkeligt, at her, hvor Fabrikkernes Forsvarere — eller de, der stille sig nærmest paa Fabrikkernes Side i denne Sag — rejse de bitreste Klager, er Forholdet i Virkeligheden det, at Beskyttelsen forhøjes fra $\frac{3}{4}$ Øre til $1\frac{1}{2}$ Øre. Jeg tror, at det kan være ganske lærerigt at se et Øjeblik tilbage paa, hvorledes det tidligere forholdt sig med Beskyttelsen paa Roesukker, selve Roesukkerfabrikationen. Denne Beskyttelse omtales af Sukkerfabrikkerne i deres Andragende og blev omtalt af det ærede Medlem for Maribo som en gammel velerhvervet Ret, man nu vilde tage fra de danske Sukkerfabrikker. Forholdet er, at den Gang Roesukkerfabrikationen begyndte her i Landet, var det uimodsigeligt ikke Hensigten at give denne Fabrikation nogen som helst Beskyttelse. Man levede den